

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D. a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobců: a) JUDr. K.N.

b) A. N.

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

za účasti

osob zúčastněných

na řízení: 1) **Hasičský záchranný sbor Moravskoslezského kraje**
sídlem Výškovická 40, 700 30 Ostrava – Zábřeh

2) **CETIN, a. s.**

sídlem Českomoravská 2510/19, Libeň, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2019, č. j. MSK 47182/2019

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobci se podanou žalobou ze dne 24. 7. 2019 domáhali přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Bílovec (dále také jen „prvostupňový správní orgán“ nebo „stavební úřad“) ze dne 17. 12. 2018, č. j. MBC/28936/18/SÚ/Sta 1144/2017 (dále také jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla umístěna stavba „IVC Bílovec – sportoviště a rekonstrukce areálových ploch, SO 02 Cvičná věž“ na pozemku parc. č. X (ostatní plocha) v k. ú. x(dále jen „předmětná stavba“).
2. Žalobci mají za to, že v rámci řízení došlo k několika pochybením, která měla za následek nerespektování jejich procesních práv a také vlastnických práv. Považují napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí prvostupňové za nezákonné. Stavební úřad vydal rozhodnutí na základě žádosti ze dne 7. 9. 2016. Řízení tak mělo být vedeno podle zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění platném ke dni podání žádosti. Stavební úřad ale ve výroku na str. 1 uvedl, že rozhodnutí vydal podle § 92 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017. Nejedná se o pouhou nesprávnost ve výroku v označení právní normy; řízení je zatíženo vadou a mělo být tak žalovaným zrušeno.
3. Žalobci dále namítli, že žalobkyně a) byla v průběhu řízení krácena na svých právech. Opatřením stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2018 bylo žalobkyni a) oznámeno pokračování v územním řízení. Jelikož chtěla aktivně uplatnit svá práva, hovořila dne 15. 8. 2018 telefonicky s paní A. S., oprávněnou úřední osobou, a požádala o možnost dostavit se na úřad a ofotit si stavební dokumentaci vlastním záznamovým zařízením. Dne 16. 8. 2018 se dostavila na stavební úřad a o uvedené ústně požádala, přičemž oprávněná úřední osoba jí ústně odmítla umožnit kopii stavební dokumentace s odvoláním na § 168 odst. 2 stavebního zákona. O tomto odmítnutí není ve spise žádný záznam a nebylo ani vydáno usnesení podle § 38 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Jelikož si byla žalobkyně a) vědoma koncentrace v územním řízení, chtěla nabýt co nejvíce informací ohledně předmětné stavby a domluvila si schůzku den 17. 8. 2018 a emailem požádala o provedení alespoň kopie stanovisek. Dne 20. 8. 2018 se žalobkyně a) dostavila na stavební úřad a převzala si kopie stanovisek. Nebylo ji opět umožněno provést kopii projektové dokumentace, a to opět bez vydání rozhodnutí o odmítnutí. Dne 24. 8. 2018 opětovně požádala stavební úřad o provedení kopie projektové dokumentace; na tuto

Shodu s prvopisem potvrzuje

žádost bylo stavebním úřadem reagováno až přípisem ze dne 4. 9. 2018, který byl žalobkyni a) doručen až 6. 9. 2018, tedy 5 dnů před stanoveným ústním jednáním ve věci. Jelikož s ohledem na pracovní vytíženost nebyla schopna v tak krátké lhůtě si učinit pořízení kopie sama, udělila dne 10. 9. 2018 plnou moc třetí osobě, která dne 10. 9. 2018 provedla kopii projektové dokumentace. Na její prostudování však neměla dostatek času, když ústní jednání se konalo dne 11. 9. 2018. Tímto postupem správního orgánu byla žalobkyně a) výrazně zkrácena na svých zákonných právech, když se nemohla řádně seznámit s obsahem spisu a podat řádné a včasné námitky.

4. Co se týče stavby samotné, je stavba navržena tak, že dešťové vody mají být svedeny do kanalizace SO07-Odvodnění sportoviště a cvičné věže. Tento způsob odvedení dešťových vod je naprosto irelevantní, jelikož předmětem stavby uvedená stavba kanalizace není, tento stavební objekt není doposud umístěn či povolen věcně příslušným orgánem. Nelze napojovat stavbu na kanalizaci, která není povolena. V rozhodnutí není také řádně odůvodněno splnění požadavků vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území.
5. Žalovaný zcela nedostatečně a nepřiléhavě vyslovil svůj právní názor a neztotožnil se s názorem žalobců, nezabýval se otázkou přehlednosti dokumentace, neřešil to, že musí obsahovat pouze ty stavební objekty, které jsou předmětem žádosti.
6. Žalovaný nepřezkoumal odůvodněný souhlas stavby s územním plánem města Bílovec a dostatečně se nezabýval zejména podmínkou prostorového uspořádání a ochrany krajinného rázu. V napadeném rozhodnutí odvolacího orgánu se sice hovoří o výškách okolních budov občanské vybavenosti, ale u jednotlivých výšek budov není definována podlažnost jednotlivých objektů. Prostý výčet staveb není přezkoumatelným odůvodněním výšky předmětné stavby. Soulad stavby s územním plánem města je tedy zcela nepřezkoumatelný. Vedení města Bílovec se po vydání napadeného rozhodnutí nově zabývalo a dostavilo se do dané oblasti a zcela jednoznačně vyjádřilo a vyslovilo nesouhlas se stavbou z důvodu ochrany klidné části města a významné občanské lokality. Žalobci od zahájení řízení aktivně hájí jako účastníci správního řízení svá práva; tvrdí, že byli na svých právech zkráceni přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu.
7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž odkázal v plném rozsahu na napadené rozhodnutí.
8. Osoba zúčastněná na řízení č. 1) se ve věci vyjádřila pouze tak, že trvá na svém záměru a není jí známo, na základě jaké skutečnosti by tomu mělo být jinak.

Zjištění z obsahu správních spisů

9. Ze správních spisů soud pro účely přezkumu napadeného rozhodnutí zjistil, že osoba zúčastněná na řízení č. 1) – Hasičský záchranný sbor Moravskoslezského kraje (dále jen „HZS MSK“) podala dne 7. 9. 2016 u stavebního úřadu žádost o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Dne 31. 3. 2017 oznámil stavební úřad zahájení řízení a stanovil k projednání žádosti ústní jednání spojené s ohledáním na místě dne 18. 4. 2017. V rámci tohoto ústního jednání žalobkyně a) navrhla přemístění stavby mimo úroveň pozemku žalobců tak, aby nebyla porušena pohoda bydlení. Pokud k tomu nedojde, trvá na všech námitkách vznesených v rámci správního řízení. Tyto námitky vznesli žalobci podáním ze dne 18. 4. 2017, došlým stavebnímu úřadu dne 19. 4. 2017. Uvedli, že se stavbou cvičné věže nesouhlasí a že je nesporné, že před několika lety jim byl městem

Bílovec odprodán pozemek parc. č. X ke stavbě rodinného domu a stavba byla také jako rodinný dům postavena. Uvedený pozemek u rodinného domu slouží po celou dobu k odpočinku jako zahrada a tvoří s domem a jeho příslušenstvím jeden funkční celek. Povolením stavby cvičné věže by došlo k jednoznačnému narušení práv žalobců a ztrátě pohody bydlení. Je prokazatelné, že umístění navrhované stavby neodpovídá urbanistickému a architektonickému charakteru prostředí a požadavkům na zachování pohody bydlení. Dům žalobců je umístěn vedle ZŠ a městské zeleně. Pokud by věděli, že jejich dům bude sousedit s cvičnou věží o výšce 14,6 m, nikdy by pozemek nekupovali a neinvestovali by do stavby. Stavbou dojde k narušení veškerého soukromí a jeho ztrátě, neboť z cvičné věže bude možný pohled na celý pozemek žalobců i rodinný dům. Stavební úřad je povinen garantovat pohodu bydlení a v podobě limitních hodnot negativních účinků bude zcela nepochybně zdrojem obtěžování nad míru přiměřenou poměrům. Uvedli dále, že mají za to, že žadatel nedbal řádného vzájemného odstupu staveb.

10. Dne 27. 10. 2017 vydal stavební úřad územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby. K odvolání žalobců, kde namítali pouze nedodržení 15 denní lhůty k oznámení o konání ústního jednání, zrušil uvedené územní rozhodnutí žalovaný svým rozhodnutím ze dne 4. 6. 2018. V něm mj. vytkl stavebnímu úřadu, že se nesprávně nezabýval námitkami žalobců s ohledem na nesprávný závěr o jejich opožděnosti.
11. Dne 10. 8. 2018 oznámil stavební úřad pokračování v územním řízení a stanovil ústní jednání na 11. 9. 2018.
12. Dne 17. 8. 2018 požádala žalobkyně a) emailem stavební úřad o přípravu stavebního spisu předmětné stavby na 20. 8. 2018 a požádala o provedení kopií všech stanovisek k aktuální projektové dokumentaci a příloh dokumentace, pokud nějaké jsou, a o kopii žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby. Dále požádala o možnost provést si kopii stavební dokumentace vlastním zařízením. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně a) se dne 20. 8. 2018 dostavila na stavební úřad, o čemž byl sepsán úřední záznam, ze kterého vyplývá, že si převzala tam uvedené listiny a obsah (seznam) spisové dokumentace. Následně dne 24. 8. 2018 požádali žalobci písemně o provedení kopie aktuální projektové dokumentace nacházející se ve spise, a to vlastním zařízením, přičemž jako důvod uvedli řádné seznámení se s podklady k využití zákonných práv obrany účastníka řízení. Dne 4. 9. 2018 bylo žalobkyni a) sděleno stavebním úřadem, že ve smyslu § 168 odst. 2 stavebního zákona při absenci souhlasu HZS MSK není stavební úřad oprávněn provést kopie projektové dokumentace, nicméně bude žalobkyni a) umožněno provedení kopie projektové dokumentace vlastním zařízením. Dne 10. 9. 2018 se na stavební úřad dostavila zmocněnkyně žalobkyně a) a provedla kopii projektové dokumentace vč. ve spise založených stanovisek.
13. Dne 11. 9. 2018 se konalo ústní jednání, jehož se účastnil zmocněnec žalobkyně a) a osobně žalobce b). Žalobkyně a) uvedla, že nesouhlasí s umístěním věže, má za to, že stavbu lze umístit někde jinde v areálu, a to i za předpokladu terénních úprav. Žalobce b) odkázal na písemné stanovisko, které současně doložil, ze kterého vyplynulo, že má za to, že oznámení o pokračování v řízení je nedostatečné a nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, o jakou stavbu se jedná, dále, že nesouhlasí se stavbou cvičné věže, neboť dojde k zásahu do pohody bydlení a klidového zázemí rodiny a dále namítl, že ve věci nebyl vypracován hydrogeologický posudek.

14. Stavební úřad poté vydal dne 17. 12. 2018 územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby. V něm dospěl k závěru, že stavba je v souladu s územně plánovací dokumentací, s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území. Zabýval se otázkou prostorového uspořádání a ochrany krajinného rázu, včetně výšky budov umístěných v ploše občanského vybavení a dospěl k závěru, že předmětná stavba splňuje podmínku prostorové regulace a cvičná věž o výšce 14,6 m nepřekračuje výškovou hladinu, kterou pro dané území stanoví územní plán. V rozhodnutí dospěl stavební úřad také k tomu, že předmětná stavba nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území. Nejmenší vzdálenost předmětné stavby je 2 m od hranice sousedního pozemku. Také závěr vypracované hlukové studie konstatuje, že hladina hluku nepřesáhne hygienické limity v chráněném venkovním prostoru objektu rodinného domu č. p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. x; nedojde také k zastínění rodinného domu, v případě zahrady bude docházet k zastínění severovýchodního rohu zahrady v rozsahu 4 x 2 m v době ranní 7 – 9 h v období března. Stavební úřad se zabýval také kvalitou prostředí a dospěl k závěru, že umístěním předmětné stavby nedojde k narušení stávajícího standardu bydlení, nedojde ke zhoršení podzemních vod v dané lokalitě, když vsakování dešťových vod bude zajištěno odvodem do vsakovací šachty a do drenážního podmoku. Pokud se týče vypořádání námitek žalobců, stavební úřad zopakoval, že hladina hluku nepřesáhne hygienické limity, nedoje ke zhoršení nočního klidu, umístěním stavby nedojde k narušení čistoty ovzduší, k úbytku zeleně a okolí nebude obtěžováno emisními pachy ani prachem. Nedojde současně k zastínění rodinného domu žalobců a zastínění zahrady je z hlediska rozsahu i času zanedbatelné. Objekt cvičné věže nebude obýván a bude používán nepravidelně. Co se týče hydrogeologického posudku, ten stavební úřad nepožadoval, neboť to předmětný stavební záměr nevyžadoval.
15. Proti rozhodnutí stavebního úřadu si žalobci podali odvolání, v němž v zásadě uplatnili námítky shodné s námitkami žalobními. O tomto odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Předně uvedl, že stavební úřad správně postupoval podle stavebního zákona účinného ke dni 31. 12. 2017, a to v souladu s přechodnými ustanoveními zákona č. 225/2017 Sb. Co se týče dešťové kanalizace, vsakovací objekt a drenážní podmok jsou řešeny jako samostatný stavební objekt SO 07, který není předmětem přezkoumávaného územního rozhodnutí. Návaznost na podmiňující stavby a zařízení se podle § 115 odst. 1 stavebního zákona stanoví až ve stavebním povolení. Údaje o likvidaci vod projektant uvádí v souladu s požadavky § 6 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (dále jen „vyhláška o technických požadavcích“). Stavební zákon nepředepisuje povinnost předkládat hydrogeologické či geologické posouzení a je odpovědností projektanta, aby navržené řešení bylo správné a aby obstálo z hlediska požadavku právních předpisů.
16. Pokud se týče namítaného pochybení týkajícího se práva nahlížet do spisu a pořizování si kopií, po poměrně vyčerpávajícím výkladu ustanovení § 168 odst. 2 stavebního zákona dospěl žalovaný k závěru, že požadavku na poskytnutí kopií dokumentace nebo umožnění jejich pořízení prostřednictvím fotoaparátu nelze vyhovět z důvodu speciální úpravy stavebního zákona. Pokud stavební úřad žalobkyni a) umožnil pořídit si kopii projektové dokumentace vlastními prostředky, přiznal jí více práv, než jí náleželo a postup stavebního úřadu tak neměl vliv na její procesní práva. Ve vztahu k žalobkyni a) namítané otázky likvidace dešťových vod žalovaný uzavřel, že v projednávaném případě dokumentace obsahuje potřebné údaje a je dostatečně přehledná. Z dokumentace je zřejmé, které

objekty jsou a které nejsou předmětem územního řízení. Jako nedůvodnou vyhodnotil žalovaný také námitku souladu stavby s územním plánem města a uzavřel, že závěry stavebního úřadu jsou správné. Z hlediska prostorového uspořádání staveb není stanoven maximální počet podlaží v ploše občanské vybavenosti, ale jejich výška. Stavba cvičné věže není budovou, přesto i na ni je nutno požadavky prostorové regulace dodržovat. Žalovaný přitom shledal správné závěry stavebního úřadu i ve vztahu k posouzení výšek okolních budov.

Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Ve věci proběhlo dne 19. 2. 2020 u podepsaného soudu ústní jednání, u kterého účastníci setrvali na svých argumentech. K ústnímu jednání se nedostavil žalobce b), přičemž žalobkyně a) jeho neúčast omluvila s ohledem na jeho pracovní vytížení. Soud tak jednal v nepřítomnosti žalobce b).
19. Žalobkyně a) u ústního jednání zdůraznila závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména pak bod -42- rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, č. j. 2 As 256/2017-48 a podotkla, že závěry žalovaného jsou nesprávné. Nad uvedené argumentovala narušením klidu a pohody bydlení, a to nejen žalobců, ale i ostatních občanů v daném místě.
20. Na prvním místě považuje krajský soud za potřebné připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se míry precizace žalobních bodů a vlivu precizace na následný přezkum správním soudem. V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, bylo k této otázce konstatováno, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
21. Krajský soud tudíž vypořádal žalobní body pouze v rozsahu jejich precizace a napadené rozhodnutí podrobil přezkumu právě optikou takto formulovaných žalobních bodů.
22. Předně jako zcela nedůvodnou vyhodnotil krajský soud žalobní námitku, že předmětné správní řízení mělo být vedeno podle stavebního zákona, ve znění platném ke dni podání žádosti, a že pokud stavební úřad ve výroku na str. 1 uvedl, že rozhodnutí vydal podle § 92 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2017, jedná se o vadu řízení. Naopak, správní orgány postupovaly zcela v souladu s rozhodnou právní úpravou. V této souvislosti krajský soud považuje za zcela výstižné vysvětlení problematiky žalovaným v napadeném rozhodnutí, se kterým se zcela ztotožňuje. Stavební zákon sice byl v době od podání žádosti ze strany HZS MSK několikrát (z pohledu zkoumané materie zcela marginálně) novelizován, to však nic nemění na tom, že pro rozhodnutí správních orgánů byl rozhodný právní stav ke dni jejich rozhodnutí, a to s přihlédnutím na případná přechodná ustanovení přijatých změnových zákonů. Z tohoto pohledu lze za podstatnou považovat až novelizaci stavebního zákona učiněnou zákonem č. 225/2017 Sb., přičemž

podle přechodných ustanovení tohoto zákona, obsažených v čl. XLVIII, se správní řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů.

23. Nedůvodné shledal krajský soud také námitky žalobců, resp. žalobkyně a) stran toho, že předmětná stavba je navržena tak, že dešťové vody mají být svedeny do kanalizace SO 07- Odvodnění sportoviště a cvičné věže, když tento způsob odvedení dešťových vod je naprosto irelevantní, jelikož obsahem předmětem stavby uvedená stavba není, tento stavební objekt doposud umístěn či povolen věcně příslušným orgánem a nelze napojovat stavbu na kanalizaci, která není povolena; dále námitky, že v rozhodnutí není řádně odůvodněno splnění požadavků vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území a dále, že žalovaný zcela nedostatečně a nepřiléhavě vyslovil svůj právní názor a neztotožnil se s názorem žalobců, nezabýval se otázkou přehlednosti dokumentace, neřešil to, že musí obsahovat pouze ty stavební objekty, které jsou předmětem žádosti a nepřezkoumal odůvodněný souhlas stavby s územním plánem města Bílovec a dostatečně se nezabýval zejména podmínkou prostorového uspořádání a ochrany krajinného rázu, když v napadeném rozhodnutí odvolacího orgánu se sice hovoří o výškách okolních budov občanské vybavenosti, ale u jednotlivých výšek budov není definována podlažnost jednotlivých objektů.
24. Z prvostupňového rozhodnutí, jakož i rozhodnutí napadeného, při respektu k zásadě jednoty řízení, totiž zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány se podrobně zabývaly možností napojení odvedení dešťových vod, jakož i požadavky na využití území ve smyslu vyhlášky č. 501/2006 Sb. S vypořádáním provedeným správními orgány se přitom krajský soud ztotožňuje. Lze pouze připomenout přílehlavé odůvodnění žalovaného, že pokud se týče odvodu dešťových vod, v rámci projektové dokumentace bylo uvedeno, že vsakování dešťových vod na pozemku pro stavbu cvičné věže je řešeno pomocí drenáže s napojením na vsakovací jímku *v rámci výstavby dalších stavebních objektů*, které nejsou součástí územního řízení. Toto řešení přitom odpovídá dikci § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Návaznost na podmiňující stavby a zařízení se pak stanoví až ve smyslu § 115 odst. 1 stavebního zákona ve stavebním povolení, tedy až v dalším stupni projednání záměru.
25. Stavební úřad i žalovaný se také náležitě a podrobně vypořádali se souladem stavby s územním plánem města a s podmínkou prostorového uspořádání a ochrany krajinného rázu; v té souvislosti lze plně odkázat na odůvodnění uvedených rozhodnutí. Žalobní námitka je v tomto směru velmi obecná; žalobci neuvádějí, v čem či jakým způsobem jsou dotčeni na svých právech právě tím, jak byly vypořádány předmětné otázky správními orgány. Pokud žalobkyně a) až v rámci ústního jednání (tedy nikoli v žalobě) argumentovala „*narušením klidu a pohody bydlení, a to nejen žalobců, ale i ostatních občanů v daném místě*“, nemůže k této obecné námitce krajský soud jakkoli přihlédnout, neboť byla vznesena opožděně, v rozporu se zněním § 71 odst. 2 s. ř. s. V tomto smyslu nemůže hrát roli skutečnost, že žalobkyně v průběhu správního řízení obdobné námitky vznesla, neboť proti jejich vypořádání správními orgány v řízení před soudem včas a řádně nebrojila.
26. Pokud se týká zjevně stěžejní námitky žalobců, resp. žalobkyně a), že byla správními orgány zkrácena na svých právech neumožněním provedení kopie projektové dokumentace a návazně nemožnosti řádného prostudování dokumentace a v té souvislosti nemožnosti vznesení řádných námitek, nepřiznal této krajský soud důvodnosti.

27. Žalobkyně a) se dovolává závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2019, č. j. 2 As 256/2017-48. V něm uvedený soud uzavřel, že:

„I. Pokud osoby uvedené v § 168 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), nebo jejich právní nástupci neudělí souhlas s poskytnutím dokumentace stavby, stavební úřad nemůže automaticky její poskytnutí odeprýt. Musí posoudit, o jakou část dokumentace stavby se jedná a zda by jejím odepráním nebyla narušena spravedlivá rovnováha mezi právem žadatele na spravedlivý proces či na ochranu jeho hmotných základních práv (typicky práva vlastnit majetek podle čl. 11 Listiny) a právem pořizovatele dokumentace stavby či vlastníka stavby na vlastnictví dokumentace a na dispozici s ní.

II. Stavební úřad posoudí, jakou část dokumentace stavby žadatel požaduje, z jakého důvodu tak činí, zda je tento důvod věrohodný a nezastírá se jím ve skutečnosti jiný, nepřipustný důvod a zda je důvod poskytnutí dostatečně důležitý v porovnání s možnou hrozbou zneužití dokumentace a dotčení práva na vlastnictví pořizovatele dokumentace či vlastníka stavby. Poté, co ověří rozhodné skutečnosti, posoudí, kterému z konkurujících si práv má být dána přednost, případně může přijmout i jiná vhodná opatření co možná nejvíce optimalizující řešení střetu práv. Představit si lze například omezení poskytnutí kopie dokumentace jen na určité její části tak, aby zkopírovaná část dokumentace mohla sloužit žadatelem deklarovanému účelu, ale nemohla být zneužita jako podklad pro novou stavbu či její část.

III. Ustanovení § 168 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), je aplikovatelné během celého řízení podle stavebního zákona i po jeho skončení.“

28. Z citovaného rozsudku přitom také krom uvedeného mj. vyplývá, že cílem umožnění poskytnutí dokumentace stavby, po provedeném testu proporcionality, je především možnost dotčené osoby řádně hájit své odůvodněné zájmy a práva.
29. V projednávané věci žalovaný na rozdíl od stavebního úřadu dospěl po provedeném testu proporcionality k závěru, že žalobkyni a), potažmo žalobcům, právo pořídit kopii projektové dokumentace nenáleželo. S tímto závěrem se krajský soud s ohledem na specifika dané věci neztotožňuje. V této souvislosti si krajský soud dovoluje připomenout zejména bod [47] citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu: „Smysl a účel § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona je právě a jen výše uvedený omezením „kvalifikované“ dispozice s dokumentací stavby zabránit třetím osobám, jež nedisponují podle soukromého práva právem k této dokumentaci, a nemohou tedy profitovat, zejména ekonomicky, z toho, že taková dokumentace byla pořízena, k získání neoprávněné výhody. Jinak řečeno, uvedené ustanovení má za účel zabránit v „kradení“ konkrétních nápadů, technických řešení, celých projektů či dílčích projektových celků apod., jež byly zpracovány jednou osobu v její prospěch, tím, že k nim detailní, a tedy i pro další projekty využitelný přístup v podobě kopie získá osoba jiná, jež se o jejich vznik nezasloužila (nezaplatila pořízení projektu, sama jej nezpracovala aj.). Naopak není, a ani by nemohlo být účelem uvedeného ustanovení ztěžovat jiným osobám obranu jejich legitimních práv, ať již práv procesních, práva vlastnického či jakéhokoli jiného. Rozsah uplatnění § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona je tedy třeba oproti jeho doslovnému znění teleologicky redukovat tak, aby na jedné straně bylo dosaženo, a to důsledně a efektivně, účelu daného ustanovení, tedy ochrany práv toho, jenž soukromoprávně disponuje dokumentací stavby, před jejím neoprávněným využitím, ale na druhé zůstala pokud možno nedotčena či jen minimálně dotčena jiná práva dalších osob.“

30. Žalovaný totiž v jinak vyčerpávajícím odůvodnění nezohlednil především specifika předmětné stavby, tedy, že se jedná o stavbu cvičné věže sloužící budoucímu výcviku příslušníků hasičského záchranného sboru. Právě toto specifikum stavby je totiž určující pro závěr, zda povolením pořízení kopie projektové dokumentace stavby žalobcům bez souhlasu žadatele může potenciálně dojít k „vykradení“ technických řešení apod. Krajský soud má totiž za to, že nelze rozumně předpokládat, že by účelem žádosti žalobců, resp. žalobkyně a) o pořízení kopie projektové dokumentace bylo něco jiného než možnost dokumentaci detailně prostudovat, a to právě s cílem co možná nejširší možnosti obrany jejích práv, tedy že by snad žalobkyně v budoucnu využila projektovou dokumentaci pro stavbu „vlastní cvičné věže“. Za této situace tudíž bylo na místě, aby stavební úřad umožnil žalobkyni pořízení kopie projektové dokumentace. Jakkoli tedy žalovaný posoudil uvedenou otázku nesprávně, nemělo to z hlediska uplatněných žalobních námitek vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
31. Stavební úřad totiž žalobkyni a) provedení kopie projektové dokumentace umožnil a o této skutečnosti ji uvědomil sdělením ze dne 4. 9. 2018, které bylo žalobkyni a) doručeno dne 6. 9. 2018, přičemž žalobkyně toto právo využila až dne 10. 9. 2018, tedy 1 den před konáním ústního jednání ve věci.
32. Za této situace krajský soud nepřisvědčil žalobkyni a) její (velmi obecně formulované) žalobní námitce, že na prostudování projektové dokumentace neměla dostatek času, když ústní jednání se konalo dne 11. 9. 2018 a že postupem správního orgánu byla žalobkyně a) výrazně zkrácena na svých zákonných právech, když se nemohla řádně seznámit s obsahem spisu a podat řádné a včasné námitky.
33. Co se týče samotné možnosti studia projektové dokumentace, je potřeba zdůraznit, že řízení bylo na základě žádosti HZS MSK zahájeno již v roce 2016 a že se ve věci již konalo dne 18. 4. 2017 ústní jednání, v jehož rámci žalobci vznesli své námitky. V průběhu celé doby řízení měli žalobci možnost se seznámit s celým obsahem spisu, a to také v době po kasačním rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zrušeno v pořadí první rozhodnutí stavebního úřadu. Ze spisu navíc vyplývá, že žalobkyně a) se poté, co bylo oznámeno stavebním úřadem pokračování v řízení dne 10. 8. 2018, dostavila osobně na stavební úřad a seznámila se s obsahem spisu. Následně jí byla dána reálná možnost, aby v době 5 dnů před konáním ústního jednání si provedla kopii projektové dokumentace. Nelze brát v potaz ničím blíže nezduodněnou tvrzenou vytíženost žalobkyně a tudíž skutečnost, že k pořízení kopie projektové dokumentace došlo fyzicky až dne 10. 9. 2018.
34. Za této situace nelze mít za to, že stavební úřad zkrátil žalobkyni a) takovým způsobem na jejích právech, že by to mohlo mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Nadto, bylo na žalobkyni a), či žalobcích, aby v žalobě specifikovali, v čem tvrzený nezákonný postup stavebního úřadu, potažmo žalovaného, zasáhl do jejich práv, tedy jinými slovy, jaké námitky proti projektové dokumentaci (neboť pouze ve vztahu k ní je žalobní argumentace směřována) nemohli uplatnit. Při obecné žalobní námitce, že se žalobkyně a) nemohla řádně seznámit s obsahem spisu a podat řádné a včasné námitky, nezbyvá než s ohledem na uvedené uzavřít, že postupem správních orgánů k takové situaci nedošlo a žalobkyně na uvedených tvrzených právech zkrácena nebyla. Žalobcům nic nebránilo, aby již v odvolacím řízení přesně specifikovali konkrétní námitky proti projektové dokumentaci poté, co si pořídili její kopii; dali by tak prostor žalovanému, aby se

k takovým námitkám mohl v odvolacím řízení vyjádřit a i touto optikou zvážit tvrzené procesní pochybení stavebního úřadu.

35. V zásadě lze uzavřít, že pokud žalobkyně již v odvolacím řízení v tomto směru ničeho blíže nenamítala a shodně se i v žalobě omezila na obecná tvrzení o zkrácení jejích práv, nelze považovat uplatněnou námitku za důvodnou.

Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobu optikou vznesených žalobních námitek důvodnou neshledal, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobci v řízení úspěšní nebyli a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 19. února 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu